

[Steincke.]

nomiske Forhold disse Forslag skulde bedre, om Loven ikke hurtigt traadte ud i Livet, og jeg har altsaa — jeg ved ikke for hvilken Gang — været nødt til at kvæle min Utilfredshed over hele dette Lovmageri i Glæden over, at det saa hurtigt skal lykkes at gennemføre de foreslaaede Forbedringer for de gamle og Invaliderne; thi der findes jo i dette Lovforslag adskillige Forbedringer, selv om man ikke vil gaa videre end til at gennemføre Folketingsudvalgets Forslag. Men under de givne Vilkaar anser jeg det for vigtigere og mere hensigtsmæssigt at anvende den knappe Tid paa en kortere Udvalgsbehandling end paa at føre lange Diskussioner her ved første Behandling.

Som det fremgaar af den endog særdeles udførlige socialdemokratiske Mindretalsbetænkning, Side 1—7, i Folketingsudvalgets Betænkning, for hvilken Udpensling jeg tilskriver det ærede Medlem af Folketinget, Hr. Rasmus Hansen, Hovedæren, har dette Mindretal paa adskillige Punkter stillet Ændringsforslag, som jeg kort skal redegøre for om lidt, idet jeg forinden vil gøre et Par Bemærkninger om Principperne i Loven.

Desværre er dette Forslag jo i den politiske Forhandling paa en beklagelig Maade blandet sammen med Rabatordningen, som den højtærede Minister vil ophæve fra paa Mandag. Derom har der staaet en omfattende politisk Diskussion baade i Folketinget og i forskellige Presseorganer, og dette Forhold har ogsaa paavirket Socialdemokratiets Stilling til adskillige af dette Lovforslags Bestemmelser og paavirket os ved Udarbejdelsen af Ændringsforslagene. Nu nyter det imidlertid ikke at fordybe sig i denne Sammenblanding her i Landstinget, og det er endelig heller ikke Rabatordningen, der er til Behandling her i Dag, saa jeg skal i saa Henseende nøjes med at henvise til Udtalelserne i Betænkningen Side 2.

Af egentlig principiel Karakter er derimod Spørgsmaalet om Aldersgrænsen. Som bekendt blev ved Socialreformen 65 Aars Aldersgrænsen sat som den normale, men i 1937 blev denne Grænse paa Grund af den store Arbejdsløshed sænket til 60 Aar. Selv om jeg nu ikke som den daværende Borgmester Viggo Christensen saa paa den Ændring med dyb Sorg, saa var jeg dog rent principielt mod den, særlig af to Grunde. Det er efter min Opfattelse socialt set urimeligt, at i og for sig arbejdsdygtige Borgere skal pensioneres, blot fordi det privatkapitalistiske Samfund ikke kan finde Brug for deres Arbejdskraft. En saadan Ordning vil i et Samfund, hvor Levealderen stadig for-

længes, og hvor Forholdstallet mellem gamle og unge forrykkes i Disfavør af sidstnævnte, let gøre Byrden af Aldersrenten for tung økonomisk set, og derfor let før eller senere enten føre ud i Tanken om en egentlig Tvangsfolkeforsikring, som jeg anser for uheldig, eller ogsaa til at sænke Taksterne for de gamle, som i hvert Fald er arbejdsudygtige. Jeg hilser derfor med Tilfredshed, at mit Parti, altsaa Mindretallet i Folketinget, har udtalt sig om Aldersgrænsen i Betænkningen Side 2 saaledes, at det ikke strider mod de principielle Betæneligheder, jeg har. Naar dette socialdemokratiske Mindretal, skønt forstaaende over for dette Princip om 65 Aars Grænsen, alligevel ikke har villet være med til Genindførelse af denne Grænse, saa længe Beskæftigelsesmulighederne er saa uafklarede som i Øjeblikket, forstaaer jeg ogsaa dette. Man kunde ganske vist heroverfor, som den højtærede Minister gjorde det, hævde, at der praktisk talt aldrig har været saa ringe Arbejdsløshed som netop i Øjeblikket, hvor der overalt mangler Arbejdskraft, saaledes at endog Hospitalsafdelinger maa lukke, og Husassistenter m. fl. ikke er til at opdrive, selv for gode Ord og meget høj Betaling. Men alligevel er Forholdene i disse Henseender efter vor Mening saa uoverskuelige i Øjeblikket, at man ikke bør ændre paa dette Punkt, fordi man ganske simpelt ikke i en Lov af denne Karakter bør risikere hvert tiende Aar at lave om paa Aldersgrænserne, efter som Konjunkturerne gaar op eller ned. Som Følge af denne Betragtning har vi altsaa ikke kunnet gaa med til Stk. 2, 3die Punktum, i § 1.

I denne Forbindelse gør jeg opmærksom paa Ændringsforslaget til § 1, det nye Stk. 3, hvorefter i særlige Tilfælde Aldersrente skal kunne tillægges en enig Kvinde over 55 Aar paa Grund af Vanskelighederne for hende ved at finde egnet Arbejde.

Af principiel Karakter er endvidere Spørgsmaalet om at yde en Præmie for opsat Ansøgning om Aldersrente. I den gældende Folkeforsikringslov er det jo bestemt, at der ydes en Præmie, hvis en Person først indtræder i Aldersrentemodtagernes Kreds efter at være fyldt 65, 67 eller 70 Aar. Præmien udgør 5 pCt. af Grundbeløbet for hvert af de nævnte Alderstrin, det saakaldte Ventetillæg, som den højtærede Minister ogsaa nævnte. Formaålet med Ydelse af disse Tillæg har jo været Ønsket om at opmuntre Folk til at opsætte Ansøgningen om Aldersrente, saalænge de i øvrigt kunde klare sig. De praktiske Erfaringer har imidlertid gennem en Aarrække vist, at denne Ordning ikke virker retfærdigt. De, der særlig har